

Arrest

nr. 219 459 van 4 april 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P.VAEREWYCK
Antwerpsesteenweg 165/2
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. VAEREWYCK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 11 november 2015 en dient op 24 november 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 5 september 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 17 november 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een etnische Tadzjiek en soennitische moslim te zijn. U stelde afkomstig te zijn uit het dorp Taghma in het district Salang van de Afghaanse provincie Parwan.

Uw familie vertelde u dat uw moeder en zus omkwamen toen (u onbekende) vijanden van uw familie een granaat gooiden in jullie huis in het dorp Taghma. U was toen ongeveer één jaar oud (1982) en werd vervolgens opgevoed door uw grootmoeder langs moederszijde. U leefde ook vaak samen met uw tante langs vaderszijde, Razagul, die vlakbij woonde in hetzelfde dorp Taghma.

Toen u 14 of 15 jaar was (1996), besliste uw vader dat u samen met voornoemde tante Razagul zou verhuizen naar Iran. Terwijl uw tante en haar gezin een jaar later terugkeerden naar Afghanistan, bleef u in de Iraanse stad Isfahan. U had er een verblijfskaart voor Afghaanse buitenlanders. U werkte er in de bouwsector en bezat een Iraanse werkkaart voor buitenlanders.

In 2007 vernam u dat uw vader in Afghanistan werd doodgeschoten door voornoemde vijanden van de familie.

In 2015 besloot u Iran te verlaten en naar Europa te gaan omdat de Iraanse overheid u onder druk zette om te gaan vechten in Syrië en uit vrees om te worden gedeporteerd naar Afghanistan.

U verliet Iran in oktober 2015. U reisde naar België via Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië, Oostenrijk en Duitsland. U kwam toe in België op 11 november 2015 en vroeg asiel aan op 24 november 2015.

U legde de volgende documenten neer ter staving van uw identiteit en asielrelaas: een Iraanse verblijfskaart voor buitenlanders, een Iraanse werkkaart voor buitenlanders en (een kopie van een) Iraanse bankkaart.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend omdat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten ongeloofwaardig zijn.

Uw beweerde vrees voor persoonlijke vervolging in geval van actuele terugkeer naar Afghanistan is ongeloofwaardig omwille van onwaarschijnlijk vage en onaannemelijke verklaringen hierover. U verklaarde te vrezen voor de "vijanden" die uw moeder en zus zouden gedood hebben (omstreeks 1982 of 1961 Afghaanse kalender, toen u 1 jaar oud was) en die uw vader zouden gedood hebben (omstreeks 2007 of 1986 Afghaanse kalender), maar u bleek tijdens uw gehoor op het CGVS hierover niets meer te kunnen vertellen en helemaal niets te weten over de identiteit of herkomst van die vijanden noch over hun vervolgingsmotief (gehoorverslag CGVS, p. 7, 10-12). U kon niet uitleggen hoe het komt dat u niets meer weet hierover of nog hoe het komt dat niemand van uw familie (uw vader zolang hij leefde, uw grootvader zolang hij leefde, uw grootmoeder en tante) of andere personen (kennissen, bureu) u hierover enige toelichtingen verschaftte gedurende al die jaren, terwijl de feiten respectievelijk 35 jaar geleden en 10 jaar geleden plaatsvonden. U stelde dat uw tante u enkel zou hebben verteld dat uw vader vijanden had in Afghanistan, zonder nadere details hierover te verschaffen, misschien omdat ze het zelf niet wist of misschien om u te sparen (gehoorverslag CGVS, p. 7). U was nog jong op het moment van de initiële feiten, maar kwam ook na de dood van uw vader, toen u 25 was, of later niets meer te weten over de vijanden van uw vader (gehoorverslag CGVS, p. 7). Gevraagd of de vijanden van uw familie behoren tot de Afghaanse overheid of tot de taliban, antwoordde u negatief en vermoedde u dat het lokale personen betreft (gehoorverslag CGVS, p. 10). Gevraagd of het om bureu of dorpelingen ging, antwoordde u dat het misschien om lokale mensen ging en herhaalde u niets te weten over de identiteit of motieven van voornoemde vijanden (gehoorverslag CGVS, p. 10-11). U wist evenmin of de vijanden van uw familie ook etnische Tadzjiken zijn zoals u en uw familie (gehoorverslag CGVS, p. 17). Het blijft dan ook een raadsel wie eventueel uw vijanden zijn, wat hun motieven zouden

kunnen zijn en of ze actueel nog in uw regio van herkomst in Afghanistan verblijven (gehoorverslag CGVS, p. 17).

Op basis van het voorgaande kan u dan ook noch het vluchtelingenstatuut, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Salang in de provincie Parwan te worden beoordeeld. ++Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Parwan province van 12 mei 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan grotendeels bepaald wordt door militaire operaties van de opstandelingen en de antiterreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn dan ook voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten geviséerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Parwan regionaal erg verschillend zijn. Zo blijkt dat er uit uw district Salang nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Salang in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel betwist de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing.

2.1.1. De verzoekende partij betoogt dat:

“4. De feiten en middelen:

1 ° voorafgaande bemerking:

De bestreden beslissing genomen op basis van het verhoor van verzoeker op 05.09.2017 en waarbij geoordeeld werd dat het niet aannemelijk werd gemaakt door verzoeker dat er een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer voorhanden is is terug te brengen op de zogeheten vaststelling dat verzoeker onduidelijk is en blijft over de wie 'de vijanden zijn die hij vreest en welk hun vervolgingsmotief zou kunnen zijn

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan verzoeker geweigerd op basis van zogeheten analyse waaruit zou blijken dat wat de plaats van herkomst van verzoeker betreft er geen reëel risico bestond om slachtoffer te worden van ernstige bedreiging voor zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2° de taalkunde - recht op een tolk in zijn eigen taal Reeds van bij de aanvang van de ganse procedure heeft verzoeker te kennen gegeven dat hij enkel en alleen de taal Dari machtig was.

Naar aanleiding van de aan de bestreden beslissing voorafgaand verhoor van 05.09.2017 deden zich problemen voor met de tolk, zowel voor aanvang als tijdens het verhoor; de tolk kende wel wat Pari' doch meermaals verstond, noch begreep de tolk de door verzoeker gebruikte woorden en bewoordingen.

Krachtens Belgische en internationale bepalingen (o.a. Het Instituut van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties) heeft verzoeker als vreemdeling en vluchteling recht op de bijstand van een tolk. Vanzelfsprekend dient de tolk een taal te spreken die voor verzoeker te verstaan en (volledig) te begrijpen is (en omgekeerd ook de tolk dient voldoende onderlegd te zijn om woorden, betekenissen van de door de vluchteling gebruikte taal vol- en afdoende onder de knie te hebben) Dit was/is duidelijk niet het geval in de huidige procedure met alle Babylonische spraakverwarringen tussen verzoeker en tolk tot gevolg, wat uiteindelijk heeft geleid tot zowel tot het geven van zogezegd verkeerde antwoorden als tot een verkeerd, foutief, onvolledig, .. noteren van zijn antwoorden; met daaraan dan nog gekoppeld de voor verzoeker getroffen nefaste thans bestreden beslissing.

Het mag voldoende duidelijk zijn dat voorhouden dat verzoeker het verhoor voldoende zou hebben begrepen (de tolk 100 % verstaan b.v.) niet strookt met de werkelijkheid (en blijkt uit het verhoorverslag.

3° Lage minimale scholing:

Verzoeker heeft een minimale en beperkte scholing. Hij is analfabeet zodat gestelde vragen op vol- of afdoende wijze door hem zijn en kunnen worden begrepen.

Dit veroorzaakt vanzelfsprekend bijkomende problemen wanneer ook de tolk niet alle finesses van de door verzoeker gebruikte taal begrijpt.

4° Concrete verblijfssituatie voorafgaand aan vlucht:

In de bestreden beslissing wordt te weinig rekening gehouden met de omstandigheid dat verzoeker toen hij 14 of 15 jaar was (in 1996, zijnde 21 jaar geleden) op vraag/aansturen van zijn vader met een tante vanuit zijn geboortestreek naar Iran werd gebracht om de gevaarlijke levensbedreigende situatie in zijn geboortestreek te ontvluchten.

Sinds die tijd, tot zijn huidige vlucht naar Europa en België verbleef hij in Iran. Het kan niet worden ontkend dat deze vlucht naar Iran voor verzoeker op die leeftijd van 14-15 jaar een traumatische ervaring was.

Zeker vermits verzoeker op die leeftijd vanzelfsprekend wist dat zijn moeder en zuster toen hij 1 jaar was reeds waren gedood/vermoord (een granaat die in hun huis werd gegooid).

Dat zijn vader hem trachten te beschermen door hem naar Iran te laten vertrekken bleek achteraf gezien een wijs besluit, vermits ook de vader van verzoeker werd gedood/vermoord (doodgeschoten) in 2007.

De vaststelling dat verzoeker niet in detail in kennis werd gesteld en op de hoogte werd gebracht van de juiste concrete omstandigheden, gevaren, vijanden, .. die hem en zijn familie belaagden in zijn geboortestreek kan verzoeker moeilijk ten kwade worden geduid.

Het verlies en het uitmoorden van zijn ganse familie (moeder, zuster, vader) is op zich al voldoende ernstig, confronterend.

Men heeft hem niet willen confronteren met de succulente en bloederige details van die moordpartijen. Daarover anders oordelen/denken lijkt eerder te wijzen op het scheppen van het morbide genoeg in andermans rampspoed.

Het is niet abnormaal te noemen dat de feiten (moorden) op zich al voldoende zwaar waren om mee te delen aan verzoeker, zodat er evident geen verdere details werden verstrekt.

Het is niet abnormaal te noemen dat men verzoeker heeft willen ontzien.

In elk geval maakten deze concrete omstandigheden het bewijs uit dat terecht eertijds door de vader het wijze besluit was genomen om zijn zoon, verzoeker naar Iran te sturen om erger te voorkomen.

Het is ook normaal dat verzoeker nimmer om verdere details heeft gevraagd.

HU had en heeft in acht genomen de voornoemde omstandigheden nooit de bedoeling gehad om nog terug te keren naar zijn (voor hem lugubere) geboortestreek die hij 21 jaar geleden verliet.

Wanneer hij in Iran dan geconfronteerd wordt met een keuze tussen pest of cholera, m.n. gaan vechten of terug gestuurd worden naar Afghanistan, maakt hij de terechte keuze om te gaan vluchten.

5° Vrees voor zijn leven:

Uit het uit dossier blijken de feitelijke omstandigheden blijkt vol- en afdoende de vrees van verzoeker voor zijn leven.

Als enige overlevende van het gezin (moeder zuster vader gedood) hoeft het niet te verwonderen dat verzoeker voor zijn leven vreest bij een gedwongen terugkeer naar zijn geboortestreek waarmee hij geen enkele affiniteit meer heeft en die hij reeds 21 jaar geleden heeft verlaten.

6° De subsidiaire beschermingsstatus

Al te simplistisch wordt opnieuw verwezen naar theoretische rapporten waarbij al dan niet op basis van geverifieerde gegevens en omstandigheden wordt uitgemaakt of er al dan niet sprake is vertiet?" re'at'ef Vei"9e S'tUat'e d6 Str8ek Van oorsPron9 van verzoeker (die hij 21 jaar geleden

S? zelfs,in ,de be®'r®den beslissing kan worden gelezen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is" .. "dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn".

Dit leidt het Commissariaat tot de wel erg eenzijdig en ongenueanceerd en simplistisch besluit dat vermits er geen meldingen worden gemaakt over veiligheidsincidenten in het district van afkomst dat dit dan zou betekenen dat de situatie er veilig is (sic?)."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke

redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart niet naar Afghanistan te kunnen terugkeren omdat haar moeder en zus in 1982 omkwamen door een handgranaat en haar vader in 2007 werd doodgeschoten door vijanden van de familie. De verzoekende partij haalt ook aan dat zij sinds de leeftijd van 14 of 15 jaar in Iran verbleven heeft. In 2015 besloot de verzoekende partij Iran te verlaten omdat de Iraanse overheid haar onder druk zette om in Syrië te vechten en uit vrees om te worden gedeporteerd naar Afghanistan.

Ter staving van haar vluchtrelaas legt de verzoekende partij de volgende documenten voor: een Iraanse verblijfskaart voor buitenlanders, een werkkaart en een kopie van een Iraanse bankkaart.

Voormelde documenten hebben geen betrekking op het vluchtrelaas van de verzoekende partij. Gelet op het gegeven dat de documenten geen betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas van de verzoekende partij, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas geloofwaardig kunnen worden geacht.

Vooreerst betoogt de verzoekende partij dat de tolk wel Dari kende, doch meermaals verstond de tolk de door de verzoekende partij gebruikte woorden niet. De verzoekende partij betoogt dat dit aanleiding gegeven heeft tot Babylonische spraakverwarringen en antwoorden die onvolledig of foutief genoteerd werden. Uit het verslag met betrekking tot het gehoor van 5 september 2017 blijkt dat er tijdens dit gehoor getolkt werd in het Dari. In het begin van het gehoor merkte de verzoekende partij op dat de tolk Dari sprak, en geen Farsi zoals de verzoekende partij. De verzoekende partij erkende wel dat Dari en Farsi gelijkaardig zijn. Uit het gehoorverslag blijkt duidelijk dat de protection officer benadrukt heeft dat als de verzoekende partij of de tolk een woord niet begrijpt dit meteen moest gezegd worden. Halverwege het gehoor deelt de advocaat van de verzoekende partij mee dat haar cliënt haar in het Engels gezegd heeft dat ze een probleem heeft met het gehoor/de vertaling. De advocaat bevestigt dat er tot op heden geen communicatieproblemen voorgedaan hebben. Hierna richt de protection officer zich tot de verzoekende partij om te vragen wat het probleem is. De verzoekende partij erkent dat ze de tolk goed begrijpt en dat hij haar goed begrijpt. De verzoekende partij erkent ook dat er tot op heden geen vragen gesteld werden omtrent de gebruikte woorden. De verzoekende partij preciseert vervolgens dat ze onvoldoende Engels verstaat om te weten wat er neergeschreven wordt. Op het einde van dit gehoor heeft de verzoekende partij verklaard de tolk goed te begrijpen (stuk 5, gehoorverslag 5.09.2017, p. 2, 19). Uit het gehoorverslag blijkt niet dat er zich tijdens het gehoor communicatieproblemen voordeden tussen de verzoekende partij en de tolk, noch dat de tolk vragen moest herhalen of herformuleren omdat de verzoekende partij ze niet begreep. Voorts blijkt uit de gehoorverslagen dat de antwoorden van de verzoekende partij betrekking hebben op de gestelde vragen. De verzoekende partij heeft overigens bij het indienen van haar verzoek om internationale bescherming aangegeven dat zij bij het onderzoek van dit verzoek de hulp van een tolk Dari wenste (stuk 16). De verzoekende partij maakt *in casu* niet aannemelijk dat er zich tijdens haar gehoor communicatieproblemen met de tolk hebben voorgedaan.

Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, moet er sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Deze vrees moet gegronnd, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Een ernstige kans op vervolging volstaat, doch het is aan de verzoekende partij om deze vrees ook gefundeerd en geloofwaardig te maken.

In casu wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: "Uw beweerde vrees voor persoonlijke vervolging in geval van actuele terugkeer naar Afghanistan is ongeloofwaardig omwille van onwaarschijnlijk vage en onaannemelijke verklaringen hierover. U verklaarde te vrezen voor de "vijanden" die uw moeder en zus zouden gedood hebben (omstreeks 1982 of 1961 Afghaanse kalender, toen u 1 jaar oud was) en die uw vader zouden gedood hebben (omstreeks 2007 of 1986 Afghaanse kalender), maar u bleek tijdens uw gehoor op het CGVS hierover niets meer te kunnen vertellen en helemaal niets te weten over de identiteit of herkomst van die vijanden noch over hun vervolgingsmotief (gehoorverslag CGVS, p. 7, 10-12). U kon niet uitleggen hoe het komt dat u niets meer weet hierover of nog hoe het komt dat niemand van uw familie (uw vader zolang hij leefde, uw grootvader zolang hij leefde, uw grootmoeder en tante) of andere personen (kennissen, burens) u hierover enige toelichtingen verschaftte gedurende al die jaren, terwijl de feiten respectievelijk 35 jaar geleden en 10 jaar geleden plaatsvonden. U stelde dat uw tante u enkel zou hebben verteld dat uw vader vijanden had in Afghanistan, zonder nadere details hierover te verschaffen, misschien omdat ze het zelf niet wist of misschien om u te sparen (gehoorverslag CGVS, p. 7). U was nog jong op het moment van de initiële feiten, maar kwam ook na de dood van uw vader, toen u 25 was, of later niets meer te weten over de vijanden van uw vader (gehoorverslag CGVS, p. 7). Gevraagd of de vijanden van uw familie behoren tot de Afghaanse overheid of tot de Taliban, antwoordde u negatief en vermoedde u dat het lokale personen betreft (gehoorverslag CGVS, p. 10). Gevraagd of het om burens of dorpelingen ging, antwoordde u dat het misschien om lokale mensen ging en herhaalde u niets te weten over de identiteit of motieven van voornoemde vijanden (gehoorverslag CGVS, p. 10-11). U wist evenmin of de vijanden van uw familie ook etnische Tadzjieken zijn zoals u en uw familie (gehoorverslag CGVS, p. 17). Het blijft dan ook een raadsel wie eventueel uw vijanden zijn, wat hun motieven zouden kunnen zijn en of ze actueel nog in uw regio van herkomst in Afghanistan verblijven (gehoorverslag CGVS, p. 17)."

De verzoekende partij tracht de bovenstaande motieven te verschonen door te wijzen op het gegeven dat ze slechts laaggeschoold is en dat haar familie haar wenste te beschermen. De verzoekende partij gaat eraan voorbij dat op het ogenblik dat haar vader zou doodgeschoten zijn, zij reeds vijfentwintig jaar was. In die omstandigheden kan er redelijkerwijze verwacht worden dat de verzoekende partij meer informatie diende te hebben omtrent de vijanden van de familie die hem neergeschoten hebben. Des te meer nu er nog familieleden van de verzoekende partij (haar grootouders en een tante) in Afghanistan woonden. Voorts wijst de Raad er ook op dat de verzoekende partij na de dood van haar moeder en zus nog een aantal jaren in hetzelfde dorp gewoond heeft. Alhoewel de verzoekende partij op het ogenblik van haar vertrek uit Afghanistan een jonge tiener was, kan toch redelijkerwijze verwacht worden dat ze meer kon vertellen over de moordenaars van haar gezinsleden dan nu het geval is. Uit het gehoorverslag blijkt ook dat de verzoekende partij zelf nooit problemen ondervonden heeft in Afghanistan. De reden waarom de verzoekende partij samen met haar tante Afghanistan verlaten heeft, staat ook los van de dood van haar gezinsleden zoals blijkt uit haar verklaringen. Door het gebrek aan informatie van de verzoekende partij kan er ook geen verband gelegd worden tussen de dood van haar moeder en zus enerzijds en de dood van haar vader vijfentwintig jaar later.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kunnen de verzoekende partijen het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan er geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in hoofde van de verzoekende partij vastgesteld worden.

2.3.2. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.2.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt."

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.3.2.2. Beoordeling

De verzoekende partij wijst er terechtzitting op dat de verwerende partij het langdurig verblijf van de verzoekende partij in Iran onvoldoende betrokken heeft bij het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij haalt ook aan dat zij verschillende familieleden door geweld verloren heeft.

De verzoekende partij heeft tijdens haar gehoor op 5 september 2017 aangehaald dat ze in Iran opgegroeid is. De verzoekende partij zou rond de leeftijd van 14 à 15 jaar samen met haar tante naar Iran vertrokken zijn, en aldaar gewoond hebben tot in oktober 2015. De verzoekende partij is vanuit Iran naar Europa gevlucht. De verzoekende partij verklaart ook dat haar tante na een jaar reeds naar Afghanistan teruggekeerd is. Volgens haar eigen verklaringen zou de verzoekende partij het grootste gedeelte van haar leven in Iran opgegroeid zijn. Ter staving van haar verblijf in Iran legt de verzoekende partij drie documenten voor: haar Iraanse verblijfskaart geldig tot 20 februari 2016, haar Iraanse werkkaart geldig van 21 maart 2015 tot 29 december 2016 en een kopie van een Iraanse bankkaart. Gelet op de geldigheidsduur van deze documenten zijn ze op zich niet voldoende om een langdurig verblijf in Iran aan te nemen. De Raad stelt verder vast dat tijdens het gehoor slechts zeer summier werd ingegaan op verzoekers voorgehouden verblijf in Iran.

Naar de concrete omstandigheden waarin de verzoekende partij in Iran zou hebben verbleven werd door de dossierbehandelaar niet geïnformeerd. De Raad acht de elementen in het dossier niet afdoende om na te gaan of de verzoekende partij daadwerkelijk als Afghaans migrant in Iran verbleven heeft gedurende verscheidene jaren. Indien de verwerende partij dit profiel niet betwist, dient zij overigens na te gaan wat de mogelijke impact is van verzoekers jarenlange verblijf in Iran op zijn hervestiging in Afghanistan nu de verzoekende partij voorhoudt Afghanistan op veertien- of vijftienjarige leeftijd verlaten te hebben en sindsdien in Iran te hebben gewoond. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat dergelijke analyse werd gevoerd, noch blijkt het administratief dossier informatie te bevatten aangaande de situatie van de Afghanen die gedurende een heel lange periode in het buitenland hebben verbleven, zoals *in casu* een voorgehouden langdurig verblijf in Iran, er opgegroeid zijn en dienen terug te keren naar Afghanistan.

Er dient immers rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “Elgafaji” waar het HvJ een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28).

a. In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het

betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

b. De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofdte het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft de aard van de "persoonlijke omstandigheden", die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof van Justitie, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, *sub a)* en *b)* van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, *c)* zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Bijgevolg is de vraag of een persoon die daadwerkelijk gedurende het voornaamste gedeelte van haar leven in Iran zou verbleven hebben, in Iran opgegroeid is, slechts tot de leeftijd van 14 à 15 jaar in Afghanistan gewoond heeft, een verhoogde kwetsbaarheid heeft op willekeurig geweld bij een terugkeer naar Afghanistan, meer bepaald de provincie Parwan.

De elementen aanwezig in het administratief dossier en bijgebracht door de verzoekende partij laten de Raad niet toe dit verder te onderzoeken in het kader van onderhavig beroep.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd in zoverre deze betrekking heeft op de subsidiaire beschermingsstatus.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 17 november 2017 wordt vernietigd in zoverre deze betrekking heeft op de subsidiaire beschermingsstatus.

Artikel 3

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zoverre deze betrekking heeft op de subsidiaire beschermingsstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS